

ner bekræftet end netop i de Udkanter af Pairskabet, hvor Blodet stærkt nærmer sig den sidstnævnte Artikel? Lægge ikke disse mere vandholdige Individuer uendelig større Vægt paa Værdigheden end de, hvis Blod er af en saa tyk Consistens, at enhver Tvivl om dets Ælde forud er afskaaret?

Og efterat jeg saaledes, som jeg haaber, har anviist den Vei, der er den eneste rette til at fatte Adelskabets sande Væsen, skal jeg til yderligere Veiledning for Lysthavende indføre Typer fra det virkelige Liv i Kjød og Blod, men naturligvis fornemmelig i Blod.

Først Kjød, særligt Hestekjød. Allerede her fremtræder Primatet med umiskjendelig Tydelighed. Med hvilken Ombu, Omstændelighed og Livets Alvor omgaaes ikke Pairskabet med Hestekjød, og hvad gjør Borgerligheden? — Den æder det, blandt Andet. Hvor ofte har jeg ikke beundret den Grundighed, Udholdenhed og Opmærksomhed af kostbar Tid og af Penge, hvormed den høje Adel opdrætter sine Heste, særligt ædle Heste, og hvortil? Til at løbe, naturligvis. Til at løbe omkap, seer De, med andre ædle Heste. Dersom jeg nu var pathetisk stemt, vilde jeg udbryde: See her, Du danske Mand, en herlig Idræt for Ungersvende og for stolte Møer! Men da jeg tvertimod er umaadelig prosaisk, saa nøies jeg med i stille Beundring at tænke paa de Summer, der ad denne Vei aarligt anvendes paa løbende Hestekjød og paa asketiske Jockeyer, hvis Livsopgave det er at veies og findes for lette; for ikke at tale om Stalde, Rondebaner og Veddemaal, eller om den Skarpsindighed, som ødsles paa Bedømmelsen af Lady Janes Ben. Og hvortil saa al denne Staahei? Ih, for at Lady Jane kan rende sig halvdød og komme 3te Secund tidligere end Sir Patrick. Man staaer helt udenfor det, det er Ulykken, ellers kunde det være interessant nok at vide, hvortil denne Renden Livet af sig skal nytte, og hvor der nogensinde bliver Brug for den. Der synes i det Høieste kun at være to Tilfælde, hvori den kunde være ønskelig: naar der skal Bud efter Doctoren, eller endnu mere efter hans kvindelige Tilforordnede, skjøndt denne Sidste vel neppe vilde betjene sig af et saadant Befordringsmiddel. Min Ven Procurator Callesen siger om hele denne Kommers, at det er et raat og væmmeligt Dyrplageri, som i Grunden ikke staaer tilbage for en Tyrefegtning, og at det ovenikjøbet er latterligt, pusillanmt og kun passende for Dagdrivere; men Callesen er nu engang Plebeier, og det maa man billigvis tage i Betragtning. Jeg for min Part slutter, som rimeligt er, at naar saamange distinguerede Personer i en anden og bedre Verden sætte en Ære, ja en hel Livsopgave i, at faae deres Heste til at rende stærkere end alle de Andres Heste, og naar selv den bestandige Borgerlighed uleiliger sig flere Mil ud i Landet for at bivaane dette Skuespil, og naar den, som har Veddeløbsheste, seer dybt ned paa den, som ikke har Veddeløbsheste, og den, som ingen Veddeløbsheste har, misunder, og altsaa beundrer, den, som har Veddeløbsheste, saa er det klart, at Opgaven er betydningsfuld, og naar min Ven Callesen ikke fatter den, saa kommer det kun deraf, at han ikke engang besidder almindelig Hesteforstand.

Dernæst Vildt. — Jagten, Halloh, hvilken herlig Tidsfordriv for Mænd, hedder det i »Phantasterne«, og det med Rette. Hvilket Liv er der ikke i den fornemme Verden i Jagttiden! Medens Callesen og jeg og utallige Andre, hvem en ublid Skjebne udelukkede fra de Fødtens Tal, sidde her i det kjedelige Kjøbenhavn og anstrengte vore Hjerner, fylkes Landets mest fortjenstfulde og derfor ogsaa høiest stillede Sønner til Jagtens ædle Idrætter. Hvilket Oprør, hvilken Spænding, hvilken glødende Kappelyst, hvilken storstilet Alvor, hvilken Ansamling af halsende Hunde, hvilket herligt Syn af forfrosne Klapperer! Morgenen er lidt dunkel, men Efteraars-solen gjør snart lyst med Taagen; Klapperne sendes ud og det intet anende Vildt skræmmes op af sin fredelige Bo i Skovens Tykninger. Saa begynde Tilraabene, Hundene halse og Pidskene knalde, Skuddene give Gjenlyd vidt og bredt, og det ædle Vildt falder paa sine Gjerninger, ædle Harer og ædle Ræve samt ædle Grævlinger, det Ene med det Andet, thi Døden udjævner Alt og gjør os Alle lige. Saa holder man Rast og nyder sin Frokost, medens den ædle Vin skummer i de gyldne Bægere, og medens Klapperne see Herrerne mætte sig og selv kvæge deres Hjerner ved Frembringelser af Jordens Afgrøde, herligt Rugbrød og tyndt Æl. Saa begynder Jagten igjen, men snart synker Solen i Vest, og hjem iler man til den prægtigt oplyste Spisesal. Der gjentage Glæderne sig, dog blandede med Alvor; thi Alvor er der i Tingen, og uden Alvor duer jo egentlig ingen Ting. Vee da hver den, som viste sig ukyndig i Jagtsproget, thi nu stævnes han for Dommen, og Skovrideren er høieste Dommer, han fra hvem ingen Appel gives. Han regnes næ-

sten som Ligemand ved denne Leilighed — næsten. Tænk bare! Han er ogsaa nær ved at blive ør i Hovedet. Vee den unge Baron Janus von Phiseldeck, der første Gang er med paa den Galei og har spoleret en brillant Ræv for den gamle Grey Dübeck til Dübeck, som under hele Maaltidet ikke kan glemme det, og udtaler sig temmelig høit og temmelig drøit til sine Sidemænd, medens Baron Janus overfor denne Autoritet føler sig tilintetgjort, mistvivler om sin Fremtid, og sidder med et Ansigt, hvis Udtryk vi nænsomt ville betegne som »forlegent«. Og nu spørger jeg alle fornuftige Mennesker — en Talemaade, der altid kun omfatter dem, som ere enige med Spørgeren — om ikke min Ven Callesen, naar han buldrer løs ogsaa mod Jagtens ædle Glæder og gjør tykt Nar ad den Alvor og den Vigtighed, hvormed voxne Mennesker kunne behandle slige Bagateller: om han da ikke selv er et Offer for en beklagelig Misundelse?

Jeg ynder nu engang det Blide og Harmoniske, og hvor finder man vel dette som hos Noblessen? Regelmæssigt to Gange om Aaret føre Forretningsanliggender mig sammen med Geheimeraad Theobald de Chasse-Mouches, som tilhører en Sidelinie af den berømte franske Familie Chasse-Marée, der under Revolutionen blev fordreven fra det deilige Chasselas ved Foden af Pyrenæerne. Geheimeraaden modtager mig hver Gang med et Smil. Det behøvede han jo ikke, men det gjør han nu, og han gjør mere end det. Han siger, at han er henrykt over at see mig.

»Saa er det sgu løierligt, at han ikke tiere sender Bud efter Dig,« siger Callesen i sit brede, bekvemme Sprog. »Nei, seer Du, han smiler altid, undtagen naar han har Tandpine, og hvad det angaaer, at han er henrykt — henrykt,« gjentager han med en indadvendt, men yderst betegnende Grynten, »saa er det ikke saa underligt, da Du hvergang bringer ham et Par tusind Daler. Det vilde jeg ogsaa være henrykt over. Men byder han Dig en Cigar, eller et Glas Vin, eller faaer han sig en Passiar med Dig, eller en Trekantet, som naar Du kommer hen til mig for Exempel?«

»Gud bevares, Callesen, Geheimeraad Theobald de Chasse-Mouches og B. C.! Du kan dog virkelig ikke saaledes udendvidere...«

»Ja, nok min Ven,« siger han og klapper mig protegerende paa Skulderen. »Du er færdig. Du lader Dig træde paa Nakken. Jeg vilde lade saadan en Mand komme til mig. Er han bedre end vi Andre?«

»Nei, saa gu' vilde Du ei, Callesen; ifald Du havde Geheimeraadens Sager og fik dine gode Revenuer, saa fandt Du deilig ud til ham, og var selv henrykt, naar han var »henrykt« over at see Dig.«

»Ja det er naturligt,« udbryder han, forbauset over, at Nogen kan gjøre saa dum en Indvending; »men det er ogsaa en ganske anden Sag — en ganske anden Sag.«

Paa dette Punkt bliver Callesen adspredt og høitidelig....

Det er en utrolig Magt og en næsten fabelagtig Omskiftelighed, der ligger i et adeligt Smil. Det kan opmuntre og distancere paa engang; det kan være taaget og ubestemt, som naar et gennemsigtigt Skylag tilsører Solen i Marts; det kan være saa dunkelt som de bedste af »Illustreret Tidendes« Gaader; det kan sige: »Ja, tal I kun, I Dødelige, men dersom jeg vilde nedlade mig til at aabne Munden, saa vilde I blive stumme af Forbauselse.« Det kan forbløffe En, saa man tilsidst selv troer, at alt Det, man siger og gjør, er bare Dumheder. Det kan føre En paa glat Is, lokke En til at blive aabenhjertet, til at faae Munden paa Gled og plappre ud med de gyseligste Ting, og naar man saa endelig opdager, at man har forløbet sig, kan det forvandle sig til et stikkende og brændende Fornemhedens Solskin, der gjør ondt i Øinene; men saa er det bagefter. Det kan ramme En med Haan og Foragt som Solblinkene fra en Istap fra oven, men kun fra oven. Hvem vilde vel bekymre sig om en Spækhøkers afmægtige Haan fra neden? Men Pairskabets ringeagtende Smil er frygteligt. Jeg har seet det paa Gaden, naar ungt Blod driver hen ad Fortoget; jeg har iagttaget det i Selskaber, hvor en lille Mand af Blod, kun lidt over to Alen høi, har overseet en stor Mand paa næsten tre Alen, og det saa perfect, at jeg har været i Vilderede med Naturens mest bekendte Love og tænkt paa, om ikke Vandet en Dag kunde give sig til at løbe opad. Det vilde blive altfor vidtløftigt at nævne alle de Leiligheder, ved hvilke jeg har bemærket det; lad det være nok at minde om den Mine, hvormed den høje Adel træder ud af Ekvipagen foran en Boutik, medens den profane Mængde flokker sig om Vognen som uundværlig Baggrund for Høiheden. Den, som ikke har været Vidne hertil, og ikke er bleven staaende, fængslet af et udsigeligt Trylleri, kjender ikke Blikkets Magt. Om det saa er Kudskens paa

Bukken, som med sin lodne Pelskrave og Hue, i Forbigaaende sagt, minder om »den store Bjørn«, saa er han ved slige Leiligheder værd at see paa. Selv han er beaandet af Øieblikkets Situation og gaaer stor ud over Verden; selv han har en Mine, der kuer den gabende Mængde, og bringer mig til at tænke paa Leporellos Replik:

Herre, ak, hvis De vilde betragte
Det Blik, han paa os slaar!

Men hvorfor dvæle ved det mørke Blik, naar man har Udsigt til det lyse og milde? Der ligger som bekjendt dybe Sandheder i Folkemunde, men blandt alle Kraftudtryk, Ramser og Emter, som nu, takket være lærde Mænds Opsoren og Bearbejdelse af rhapsodiske Maren-Ammer, ere frelste fra Undergang, gives der dog Intet, som overgaaer Udtrykket: Naadens Sol. Hvor den skinner, der spredes selv det tætteste Mulm, men at lade den skinne, er Adelsens Prærogativ. Lad en Borgerlig vise Dem en Venlighed, og De takker ham med et Haandtryk; lad ham være fornem, og altsaa frabede sig Haandtryk, og De bukker ærbødigst; men at lade Naadens Sol skinne, det er han ikke Mand for. Den Charme, det udsigelige Trylleri, den ufattelige Troldom og hemmelighedsfulde Magt, hvormed denne Sol formaar at gjøre selv gamle, fornuftige og adstadige Folk tummelumske, tilhører ene og alene Noblessen. Borgerlighedens eftergjorte Sol virker kun som en ganske almindelig Theatermaane; Naadens Sol derimod minder om Sydens Ild, som faaer den ædle Drue til al gløde. Probeer det engang med Amagersolen, saa har De Forskjellen.

Men hvad der mere end alt Andet giver mig en grundfæstet Tro paa Adelsens Primat og høie Standpunkt, er et vist Aandens Herredømme over Naturen, et Herredømme, som ikke paa nært Hold naaes indenfor nogen anden Samfundsklasse. De finder maaskee, at Udtrykket er vel almindeligt; lad mig derfor udtrykke mig lidt bestemtere.

Ingen forstaaer for Exempel som den høivelbaarne Adel at bære en eiendommelig Klæde- dragt. Jeg sad ifjor Sommer i Marienlyst Have og saae paa Badegjesterne, af hvilke Ingen, Gud skee Lov, syntes at lide af alvorlige Sygdomme; idetmindste nød de Chocoladen, den friske Luft og Musiken med synligt Velbehag. Som jeg bedst sidder sammen med min Spadserelest, kommer der et ungt Par feiende ud fra Badehotellet. Gode Himmel, det var Blod, forsikkrer jeg Dem, og i samme Øieblik glemte jeg Utaknemmelige al den blide og spagfærdige men borgerlige Ynde, som hidtil havde fortryllet mit Blik. Hurtigt greb jeg min Notebog for at fængsle det flygtige Fænomen til Papiret. Hun var yndig, men det er ikke hende, jeg skal tale om. Han var vidunderlig. Han bar en sort Fløis Jakke, ikke meget længere end en almindelig Drengetrøje, og da han var temmelig høi, saae allerede dette Costume aparte nok ud; men Benklæderne! Det var kridhvide Sommerbenklæder af en Vidde, jeg aldrig har seet hverken før eller siden. Nede omkring Støvlerne vare de vistnok temmelig snevre, men foroven havde de et Omfang som et svulmende Fruentimmerskjørt og fremkaldte Forestillingen hos mig om et Par nobiliserede Amagerbuxer. Tidens Realisme maa undskylde, at jeg saaledes gaaer i Enkeltheder. Dersom en Borgerlig vovede at vise sig i et saadant Costume, vilde han være *perdu*; han vilde øieblikkeligt, som det hedder i vort *Slang*, blive til Grin for Menigheden. Ikke saaledes vor unge Patricier; han var i enhver Henseende Herre over Situationen. Han optraadte med en Aplomb, der gjorde, at hin Fantasidragt først fik Betydning ved ham, idet den som et karakteristisk Ydre henedte Tanken paa et tilsvarende sublimt og dristigt Indre, og Latteren veg for Beundring. Kald det nu, hvad De vil; jeg kalder det Aandens Herredømme over Naturen.

Men er De endnu ikke overbevist, saa vil De forhaabentlig blive det af et andet Exempel, som idetmindste for mig har en særegen Beviskraft i den Omstændighed, at det ligeledes er selvoplevet. Jeg var paa en Forretningsreise hos Grey — ja det faaer være det samme — kun Saameget vil jeg sige, at denne Grey var en fornuftig, omgængelig og elskværdig Mand, begavet med et vist Blik for sin Stands Eiendommeligheder. Saa hænder det en Dag, at Greven forelægger mig en Skrivelse fra en af sine Venner; det var en Invitation til en stor Middag, som ogsaa gjaldt mig. — »Er denne B. C. for Øieblikket hos Dem,« stod der blandt Andet, »nu vel, saa tag ham med.« — Jeg var saa overvældet af denne Høflighed, at jeg foretrak at blive tilbage, men Greven bad mig om at følge med for hans Skyld, da han ellers kunde riskere Pikanterier. — Besøget gjaldt den gamle Lensgreve Titus Alexander af Doré-Navant. Jeg vidste, at vi skulde gjeste en meget fornem og selvfølende Mand og ventede at finde stille Værdighed udbredt over en gammel,